

Men schrijft in te Tongeren bij C. Van Lee, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Grootse Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER

DER PROVINCE LIMBURG.

EERSTE BLAD

KERMIS!

Kermis! 't is weer kermis! 't klinkt als een tooverbeeld in 't kinderleven, met zijn dagen van plezier en lekkray. Bij de ouders ook is het een grote dag in de eentonige openstelling van dezelfde dagen en dezelfde bezigheden. Alles wordt in 't nieuw gestoken en krijgt een feestelijk uitzicht. 't Zijn dagen van vernaak en vrolijkheid. 't Is een gelegenheid om de gansche familie eens rond zich te krijgen en samen eens het blijde wederzien te smaken. Ja, kermis is een grote dag.

En zeker het mag wel eens kermis zijn op een jaar. De mensch die het gansche jaar, dag in dag uit, gestuurd heeft en gewoet, mag zich wel enige dagen rust en uitspanning gunnen. Geest en lichaam mogen wel eens worden opgefrischt op tijd. En daar is het kermis voor. Naar die dagen heeft men zo lang getracht om zijn pret of om een aangenaam wederzien, men heeft er misschien zoo goed voor gepraaid om op die dagen een brok meer op tafel te kunnen brengen en een beter stuk aan het lijf te doen. Maar ook 't gaat zoo in 't menscheijk leven — waar er meest vernaak is, is dikwijls het gevaar het grootst. De kermisdagen zijn maar al te veel dagen van ontucht en losbandigheid. Veel moeten wij hierover niet zeggen, de lezers weten genoeg hoe die dagen van gezond vernaak gewoonlijk ontareiden in wulsheid en dronkemaspartijen. Met de kermisdagen vooral op zelden de jongere personen den eersten stap al zetten de jongere personen den eersten stap al zetten de jongere personen den eersten stap al...

Het rieht er zoo geurig, zoo smakelijk goed, De tafel verdwijnt onder 't kermissot: De kleuterskens lonken en lachen zoo zot, En lekken en bekken naar iederen pot, Ze bliken zoo blijde, ze vragen aan mee, 't Of vaders hamerken nu nog niet is moe!

De klokken die zingen hun leutigste lied, Zij huppelen zoo haastig en haperen niet, En schokkende schiet het konneongebrom, Het schalt en het schuift er den dorpe rondom, Ter torenpijp wappert het vaantje weer vrij, 't Is kerremis, mannen, weet vroolijk en blij!

BUITENLAND.

Duitschland

SCHRIKKELIJK ONGELUK — Een tramrijtuig van eenen berg geroeld — Tree dooden, 33 gewonden. — Zondag had te Barmen, in de provincie een schrikkelijks spoorwegramp plaats. Twee rijtuigen van den elektrischen tram, die dienst deed tusschen Barmen en de kleine stad, reed den steilen berg op, toen eensklaps het tweede rijtuig zich losloste en met groote snelheid den berg afrolde. Aan de eerste wisselaal, ontgrindde het rijtuig, sloeg om en draaide verscheidene malen rond en vloog ten pleiter tegen de bergwanden.

Het rijtuig waarin meer dan 50 reizigers zaten, werd aan splinters geslagen. Hartverscherende kreten weergalmden door de lucht. De redders vonden twee lijkjes afgrijpelijk vermorrde en acht doodelijk gewonden. Een ander rijtuig gektweken hieldden min of meer erges wonden bekomen.

Een KOSTBARE VEST. — Op 20 Oktober 1906 reed doktor Zimmssen, van Wiesbaden te paard naar Biebrich op den Rijn. Om van de ene straat naar de andere te gaan reed de dokter over een terrein, waar later een straat zou komen, en waar de kanalisatie werken reeds gedaan waren. Het paard van den dokter trapte op een kleine metaal plaat, die onder het gewicht van het dier brak.

De ruiter werd ten gronde geworpen en brak den teen van zijn rechter voet.

't Zimmssen spande een proces in tegen de stad Biebrich. Na vijf jaren proceduren heeft het oppergerechtshof van Leipzig uitspraak gedaan, en de stad veroordeeld tot het betalen sener jaarlijksche rente van 8,575 fr. tot 20 Maart 1917 en van dan af een levenslange rente van 3,750 fr.

En dat voor een enkelken teen! Wat zou het heele corpus van dien dokter dan wel waard zijn?

Frankrijk

EEN LUCHTVAARDER GESCHIEDEN. — De vliegtuigbouwder Moreau, was uit Combes-la-Ville naar Varennes per luchtschip vertrokken, toen hij aldus op een hoogte van 15 meters door eenen jager gesloten en in volle angstzigt getroffen werd.

Nietgeveende de hevige pijn behield de luchtvaarder zyne koelbloedigheid en landde aan. Nauwelijks zijn zijn toestel gestapt, veroor hij het bewustzijn en werd door toegesnelde luere naar het gezicht van dokter Vincent, die Bruny gebracht. Een onderzoek is gepend om den dader van dezen luofen aanslag te ontdekken.

— NAPOLEON'S VILLA OP ELBA. — De villa waarin Napoleon I tijdens zyne ballingschap op het eiland Elba verbleef, is in openbare verkoop voor 300,000 frank.

De villa bevat 12 kamers; al de meubels en voorwerpen zijn nog zooals in 1815. Men heeft er een museum van gemaakt.

Rusland

De oogst. — Volgens de schatting van het Russisch Midlenkomeit van Statistiek, zal de opbrengst van den Russischen oogst veel hooger zijn dan die van verleden jaar. Het verschil zou 116 miljoen ponds (18,600,000 kwintalen) bedragen.

De oversloed brengt de minister van Verkeer in moeilijkheden. De geheele graanvoorraad wordt geschat op 1,188 miljoen ponds (68,800,000 ton); de spoorwegen moesten daarvan 1,50 miljoen ponds (22,500,000 ton) naar al de troeken van het uitgestrekt keizerrijk vervoeren, en daarvoor heeft men 5 miljoen wagons noodig.

Zodra ge hersteld zijt, zullen wij naar Lenoire gaan en Romain reddden!

Narr Lenoire gaan en Romain reddden! herhaalde Pierre, die vaak de gesproken woorden moest hebben begrepen, daar een glimlach zijn vermagerd gelaat deed uitschijnen.

Van dat oogenblik af zat ook de heer El chet aan de zijkensponde en hij hoorde telkens en telkens de namen, die hem zoo veel belang inhoezen.

Tot op den dag, waarop de collega van den zieken dokter kon verklaren, dat het gevaar gelukkig gewek was en den patiënt wel snel in betherschap zou gaan toen men.

Op dien dag kende het bewustzijn hij Pierre terug en zag hij voor het eerst hoe Arlette zich over hem heen boog.

De lijdende trek op het bleeke gelaat van den lijder was 't door een glimlach verhelderd en Pierre hield erde:

— Arlette, gij hier?

— Ja, lieveling, dat ben ik.

De armen, die de dokter al naar het meisje uitgestrekt had, trok hij weer terug toen hij zich het tooneel herinnerde, die op zijn verblijving geveld was.

— Romain, arm Romain, sachte hij, opeens zich het droeve gelaat herinnerend, dat hem zoo toevallig ter oors was gekomen.

— Houid moed Pierre, zegde Arlette nu. Het is juist in het belang van uw broeder, dat het gepoegwekt moet zijn, om spoedig te herstellen. Het goede nieuws, dat ik voor u heb, zal u herstel wel bevorderen denk ik. Mijn ouders, die u steeds als hun zoon liefhebben, nemen met u, Lenoire en Romain aan als hun kinderen. Het is beslisd, dat wij allen naar Frankrijk zullen afreizen, zodra ge hersteld zijt. Wij zullen als politiemenschen optreden en den vreesachtigen en een oogwenk vinden.

Op een toeken van Arlette naderden ook de heer en mevrouw Herbelot die ziekbed en toen zij de woorden van hun dochter bevestigden, was het of de kranks zieldorogen in gezondheid toonaem. De kleur van vreugde kwam onmiddellijk de ijklijke wangen verven en een gelukkige lach deed het angstgevoel over den broeder, die in de gevangenis zuchtte, als met tooverslag vervagen.

Het herstel van Pierre was nu een voldongen

dig. De Russische spoorwegen hebben zooveel wagons niet, en om het vervoer regelmatig te doen gaan heeft men tot 30,000 wagons per maand te kort, om dien graankraan ter bestemming te brengen. Zij gaan dus grootse graanschuren bouwen, om het graan te bergen, en die werkloosheid zal de voordelen van dien overvloed van 1912 op niets droef smelten.

Vreeselijk drama op Zee.

Zeven dagen verdwenen in een open boot. — Slachtoffers van vorst en guur weder. — 17 zeeverrendlen omgekomen.

Het zeilschip *Greulich Castle*, met guano geladen, was uit Peru naar Antwerpen vertrokken.

Het vaarde bij god weer om Kap Hoorn, wanneer op 15 Juli een storm optak en de woedende golven de roerstag wegsloten; het loshangend roer beschaigde, zoo wer den achterster, dat het ontstond en het schip vol water liep, waarop de kapitein orders gaf te verlaten.

Kapitein Thomas, zyne vrouw en 15 koppen der bemanning namden plaats in de reddingsboot, terwijl de stuurman en de 8 overige matrozen een sloep bemanden. Van die sloep is nooit meer iets gehoord en vermoedelijk zijn hare opvarenden na korten tijd omgekomen.

Gustav Hjalmar, een der reddenden, heeft een jingswikkend verhaal gedaan van de reddingsboot.

Wij zijn zven dagen in de boot geweest, zegde hij, onophoudelijk slecht weer ontmoetend; als voorraad hadden wij slechts een kleine hoeveelheid in bussen ingezeld vleesch, besocht in water.

Herhaalte hij liep de boot bijna vol water en onophoudelijk moest het uitgeschipt worden.

Kapitein Thomas werd overhoofd geslagen, en vervolgens zelf sloeg hem echter terug en zyne vrouw kon hem hem bij de hand vatten en reddlen.

Den tweenden dag stierven de Finische kok, een Fransman en een Japanesche matroos en hune kleeders werden uitgetrokken en over de vrouw en den jongen uitgetrekt.

Den derden dag stierven een Duitseher en een Engelsman van uitputting en den vierden dag bezweek een Walliser aan de gevongen der koude.

Den 7 dag bereikte de boot een klein eiland in de Faldklinggroep en de opvarenden gektweken er in aan land te komen. Een vuur werd aangestoken met droeg gras. De beschippeningen hadden een onbeschaker dorst, doch zij konden hem stillen met sneeuw.

Geen teeken van leven op dit eiland zionde, staken zij terug in zee om te trachten Port Stanley te bereiken; doch een nieuwe storm stak op en de boot werd uit het zicht van het land geslagen.

Op twee mijlen van de kust ontvaardden zij een vlamster en met dien sjawl van Mervoyr Thomas werd en ving gemakt; de ongelukkigen schreeuwden wat ze nog schreeuen konden, doch de boot vaarde voorbij, zonder hen te zien.

Eene grenzelooze wanhoop maakte zeh dan van de ongelukkigen meester, maar weldra werden zij bespuurd door den wachter van het Pembroke-vuur, op een der Faldklingeilanden, die hulp uitzoek. De boot werd toen naar Port Stanley gestuurd, waar de schipbreukelingen heelerijk behandeld werden door den gouverneur.

Sommigen waren niet meer in staat zich te bewegen en wonden gijk kinderen, toen zij aan land moesten gedragen worden.

Twee matrozen stierven in het hospital dan de gevongen der uitgestante ontberingen en vier man lagen nog in 't gasthuis, toen de *Oropesa* met de overleevenden vertrok.

BINNENLAND.

LUIK. — Drie ANGEHOEDEN. — Een kerel kwam dinsdag bij den tandmeester frontvert, Place S-Jacques, te Luik, en maakte van een oogenblik, dat men hem alleen liet in de spreekkamer, gebruik om een mes te openen en het zilverwerk te stelen. Doch de tandmeester die zich in een aanspalkende plaats bevond en gerucht hoorde, keek door het sluithek en zag den dief aan het werk. Hij sloot dezen op en

verwittigde de politie, die den schelm kwam aanhouden. Het is een roudeurder, Willim S., 43 jaar oud, in het Westkwartier woonend.

BRUSSEL. — In eenen pelsenvinkel der Papevenet hebben dieven, bij middel van vlsche sluitels binnengekomen, voor 10,000 fr. pelsen gestolen en dan den winkel in brand gestoken. De bovenwooners werden wakker, daar den rook die in hune vertrekken drong, en bluschten den brand, hien geholpen door de pompiers, die dadelijk ter hulp kwamen gesproten. In den kelder hadden de dieven het ijskastje aan eene hoeveelheden ruwe bouden opgehaald, om die in den winkel aan te steken.

Een herbergier van Koekelberg was verdacht, in het geheim alcohol te stoken. Agenten deden een onderzoek en vonden in den kelder eene stokerij in volle werking, en dat reeds sedert drie weken. Alles werd in beslag genomen en de herbergier in een zijner geburen in de gevangenis gezet.

ALS HET WAAR IS. — Een oude legen leert dat de herist droeg is als de 13 September op een vrolijk kermis.

Dit is dit jaar het geval. Wa hien wij het af. — STREVE UTRECHT. — Eene jonge Brusselsche kindermid werd terwil zij met een klein meisje wandelde, aangesproken door een meisje, welke haar in eene herberg eene veroversching aanhoor op haar sprak over familie, zodat het meisje dacht met eene goede kennis te doen te hebben.

Toen het op betalen aankwam had de vrouw haren portemonnaie vergeten en zij vroeg dien van de kindermid te leen.

Nog meer; daar zij haar portret wilde laten maken, vroeg zij ook de halsketting der mid daarvan te mogen aanden. Het meisje zoe alles mogeen komen terug inden aan adres dat zij opgaaf.

Het naive meisje gaf het gevraagd en het zal wel niet noodig zijn, er bij te voegen dat zij vrouw, noch portemonnaie, noch ketting terug zag.

Haar eenige troost was, het avontuur aan de politie te gaan vertellen.

BANDET AMBERGODES. — Op 22 Augustus werd een meisje van den Antwerpensteenweg, in 't laaf van den avond, in eene herberg der Bredonstrat, te Brussel, door drie personen aangevalven, opgepakt en in eene autoambiel gestopt, die 't mes wegsloeg en de juffer uit het rijtuig gespoeld, van haar geld beroofd, geslagen en mishandeld en ten slotte naar haar lot overgelaten. Terwil de handliet met u auto wegreden.

Na lang en moeilijk zoeken, is het de politie gelukt, eenen der daders aan te houden, een electricien. Het meisje erkende hem dadelijk en met dien herbergier, bij wien de ophaling plaats had, geconfronteerd, werd hij door dezen ook formeel herkend.

DOOR EEN ERZE VERSONDEN. — De bevrager van een fabriekwerker, wonende in het dorp Wilvers-le-Bout, zig dinsdag morgen, om 11 ure, het dorp naar den draeg, waar men is aana. Zij liet hare drie kleine kinderen, 3, 4 en 6 jaar oud, die op den kerk speelden, waarop de stal oer zenz uitsteef, alle uitsien. Toen de vroeve werkwarm, vond zij hare drie kinderen links verzonnen door het dorp, dat men moest niet hoe, uitgetraakt. Het jongste kind was het gelaat geheel gekelmd en zat nudo nog zacht. Het overleed in den namiddag. Het oudste, dat niet zoo erg gevonden is, zal wel niet nog kunnen geerd worden, doch het derde kind, dat erge geerd is dandog van de keel en de longen, verzcheid in dandog van de keel en de longen, verzcheid dat door alle medekenners ten hoogste geschat werd.

Dinsdag hadden de prijskamp u voor het zwin-n- en het schepens-plaats. Door tamelijk schoen weder begunstigd hadden vele landbouwers eraan gehouden deze wedstrijd bij te woenen.

Om te eindigen moeten wij zeggen dat inden het weder een weinig gunstiger geweest ware en de ordeliest leger ingicht deze tentoonstelling nog met veel meer bijval bekroond geweest ware.

De Minister van Landbouw heeft er bijzonder-aangezonden-dondbelengrijken en prachtige stand der werkwijzen en opgezetrij van Hassel eerst en vooral te bezoeken.

In dezen stand die bijzonderste opgemak

geval zou zij heelen Lenoire herbelot en niet Lenoire de Villandry.

Ge vergist u, zegde de kolonist met den droevigen glimlach. De naam, dien zij draagt is wel degelijk de hare. De debedeling, dien gij haar vader noemt, heeft mij niet alleen mijn kind ontsoeden, doch ook mijn naam, mijn geld en bijna mijn leven.

De dokter zwoel als Arlette zagen staan van wroscndering en keken den kolonist met groote oogten aan.

Ia, beste vriend, vervolgde de plantier, ik heb al voor u de smuggere gelaethe gehad van markie de Villandry. Ik hien in werkelijkheid de markie de Villandry?

Het knappe gebait van den kolonist schitterde nu van vreugde. Hij had Lenoire's portret weder in handen genomen en lieft het tegen het hart gekelmd, alsof hij lang was die dokter voor de basel aansloot te verhooren.

Gij — de markie — vroeg Pierre, Maar — hoe — wie is dan de andere?

De andere is een talorist en een bandiet. In werkelijkheid heet hij Lucien de Villers.

Wat een roman! riep Arlette uit. Vader, gij zijt de markie en ik heb een zuster, het u ontsoeden kind en welke zuster den broeder gekelmd heeft van mijn Pierre? Lieve vader, ik weet waarachtig niet wat ik van dit alles moet denken. Het is mij alsof ik een mengwerk loes! Kont gij mij niets eens anders ophelderen. Pierre wil zeker ook wel vernemen wat er achter zit.

Vergaarme, Arlette, zegde de kolonist, zyn dochter aan zijn borst drukkend, maar dan moet ge mij eerst beloven, dat ge van uw zuster Lenoire zult houden.

Houden van haar? riep het meisje geestdrijft uit, dat is lang niet genoeg voor mij! Ik anbid Lenoire! Ge weet wel, dat het altijd mijn liefste droom was een zuster te hebben!

Ge zijt niet in het bezit van een portret van den valschen markie? vroeg de kolonist aan Pierre.

Drommen, neen. Ik heb nimmer er aan gedocht met dat onsympathiek gelaat in den dievenkelder van de gevangenis te brengen. Niet erg vleidend voor mij, merkte de markie op, want toen ik nog jong en elegant was, moet ik veel op hem gekieken hebben.

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig ongesteld waren geworden.

Mevrouw Herbelot wendde zich tot Arlette en, haar het portret overreiken, zegde ze:

— Toe, kind, kus u v' zuster.

Mijn zuster?... Droom ik?... zegde Arlette, toen zij de foto in handen had. Grote bemel, wat lijkt ze goed op mij! Hoe is het mogelijk?... Wat behuist dat?

Pierre, wiens tong als verlamd was door verharung, had de spraak eindelyk teruggevonden en zegde:

Ik heb veel gedacht, dat er bloedverwantschap maar dat de verbindung zoo nuw was, dat het nimmer kunnen vermoeden. De markie heelt u dat kind zeker vroeger ontroofd; anders kan ik mij uw ontroering niet verklaren. In dit

Stads- & Provincienieuws

Als 't Kermis wordt!

Op het oogenblik dat dit n' van den Postrijder verschijnt worden bliogemend in onze stad, bij werkmant en burger, de laatste toebereidens der Kermis gemaakt.

De vlieden zijn gekelmd, de groote schoonmaak is zoogood als afgedaan, de bouillon voor morgen wordt reeds geschijmd... 't Is de blijde vooravond der Kermis!

Ke West niet, vriend lezer, of ge ook zoo zijt, maar voor mij is die avond altijd verree-

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig ongesteld waren geworden.

Mevrouw Herbelot wendde zich tot Arlette en, haar het portret overreiken, zegde ze:

— Toe, kind, kus u v' zuster.

Mijn zuster?... Droom ik?... zegde Arlette, toen zij de foto in handen had. Grote bemel, wat lijkt ze goed op mij! Hoe is het mogelijk?... Wat behuist dat?

Pierre, wiens tong als verlamd was door verharung, had de spraak eindelyk teruggevonden en zegde:

Ik heb veel gedacht, dat er bloedverwantschap maar dat de verbindung zoo nuw was, dat het nimmer kunnen vermoeden. De markie heelt u dat kind zeker vroeger ontroofd; anders kan ik mij uw ontroering niet verklaren. In dit

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig ongesteld waren geworden.

Mevrouw Herbelot wendde zich tot Arlette en, haar het portret overreiken, zegde ze:

— Toe, kind, kus u v' zuster.

Mijn zuster?... Droom ik?... zegde Arlette, toen zij de foto in handen had. Grote bemel, wat lijkt ze goed op mij! Hoe is het mogelijk?... Wat behuist dat?

Pierre, wiens tong als verlamd was door verharung, had de spraak eindelyk teruggevonden en zegde:

Ik heb veel gedacht, dat er bloedverwantschap maar dat de verbindung zoo nuw was, dat het nimmer kunnen vermoeden. De markie heelt u dat kind zeker vroeger ontroofd; anders kan ik mij uw ontroering niet verklaren. In dit

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig ongesteld waren geworden.

Mevrouw Herbelot wendde zich tot Arlette en, haar het portret overreiken, zegde ze:

— Toe, kind, kus u v' zuster.

Mijn zuster?... Droom ik?... zegde Arlette, toen zij de foto in handen had. Grote bemel, wat lijkt ze goed op mij! Hoe is het mogelijk?... Wat behuist dat?

Pierre, wiens tong als verlamd was door verharung, had de spraak eindelyk teruggevonden en zegde:

Ik heb veel gedacht, dat er bloedverwantschap maar dat de verbindung zoo nuw was, dat het nimmer kunnen vermoeden. De markie heelt u dat kind zeker vroeger ontroofd; anders kan ik mij uw ontroering niet verklaren. In dit

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig ongesteld waren geworden.

Mevrouw Herbelot wendde zich tot Arlette en, haar het portret overreiken, zegde ze:

— Toe, kind, kus u v' zuster.

Mijn zuster?... Droom ik?... zegde Arlette, toen zij de foto in handen had. Grote bemel, wat lijkt ze goed op mij! Hoe is het mogelijk?... Wat behuist dat?

Pierre, wiens tong als verlamd was door verharung, had de spraak eindelyk teruggevonden en zegde:

Ik heb veel gedacht, dat er bloedverwantschap maar dat de verbindung zoo nuw was, dat het nimmer kunnen vermoeden. De markie heelt u dat kind zeker vroeger ontroofd; anders kan ik mij uw ontroering niet verklaren. In dit

De diamanten van Cerisolles

worden. Zodra ge hersteld zijt, zullen wij naar Lenoire gaan en Romain reddden!

Narr Lenoire gaan en Romain reddden! herhaalde Pierre, die vaak de gesproken woorden moest hebben begrepen, daar een glimlach zijn vermagerd gelaat deed uitschijnen.

Van dat oogenblik af zat ook de heer El chet aan de zijkensponde en hij hoorde telkens en telkens de namen, die hem zoo veel belang inhoezen.

Tot op den dag, waarop de collega van den zieken dokter kon verklaren, dat het gevaar gelukkig gewek was en den patiënt wel snel in betherschap zou gaan toen men.

Op dien dag kende het bewustzijn hij Pierre terug en zag hij voor het eerst hoe Arlette zich over hem heen boog.

De lijdende trek op het bleeke gelaat van den lijder was 't door een glimlach verhelderd en Pierre hield erde:

— Arlette, gij hier?

— Ja, lieveling, dat ben ik.

De armen, die de dokter al naar het meisje uitgestrekt had, trok hij weer terug toen hij zich het tooneel herinnerde, die op zijn verblijving geveld was.

— Romain, arm Romain, sachte hij, opeens zich het droeve gelaat herinnerend, dat hem zoo toevallig ter oors was gekomen.

— Houid moed Pierre, zegde Arlette nu. Het is juist in het belang van uw broeder, dat het gepoegwekt moet zijn, om spoedig te herstellen. Het goede nieuws, dat ik voor u heb, zal u herstel wel bevorderen denk ik. Mijn ouders, die u steeds als hun zoon liefhebben, nemen met u, Lenoire en Romain aan als hun kinderen. Het is beslisd, dat wij allen naar Frankrijk zullen afreizen, zodra ge hersteld zijt. Wij zullen als politiemenschen optreden en den vreesachtigen en een oogwenk vinden.

Op een toeken van Arlette naderden ook de heer en mevrouw Herbelot die ziekbed en toen zij de woorden van hun dochter bevestigden, was het of de kranks zieldorogen in gezondheid toonaem. De kleur van vreugde kwam onmiddellijk de ijklijke wangen verven en een gelukkige lach deed het angstgevoel over den broeder, die in de gevangenis zuchtte, als met tooverslag vervagen.

Het herstel van Pierre was nu een voldongen

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig ongesteld waren geworden.

Mevrouw Herbelot wendde zich tot Arlette en, haar het portret overreiken, zegde ze:

— Toe, kind, kus u v' zuster.

Mijn zuster?... Droom ik?... zegde Arlette, toen zij de foto in handen had. Grote bemel, wat lijkt ze goed op mij! Hoe is het mogelijk?... Wat behuist dat?

Pierre, wiens tong als verlamd was door verharung, had de spraak eindelyk teruggevonden en zegde:

Ik heb veel gedacht, dat er bloedverwantschap maar dat de verbindung zoo nuw was, dat het nimmer kunnen vermoeden. De markie heelt u dat kind zeker vroeger ontroofd; anders kan ik mij uw ontroering niet verklaren. In dit

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig ongesteld waren geworden.

Mevrouw Herbelot wendde zich tot Arlette en, haar het portret overreiken, zegde ze:

— Toe, kind, kus u v' zuster.

Mijn zuster?... Droom ik?... zegde Arlette, toen zij de foto in handen had. Grote bemel, wat lijkt ze goed op mij! Hoe is het mogelijk?... Wat behuist dat?

Pierre, wiens tong als verlamd was door verharung, had de spraak eindelyk teruggevonden en zegde:

Ik heb veel gedacht, dat er bloedverwantschap maar dat de verbindung zoo nuw was, dat het nimmer kunnen vermoeden. De markie heelt u dat kind zeker vroeger ontroofd; anders kan ik mij uw ontroering niet verklaren. In dit

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig ongesteld waren geworden.

Mevrouw Herbelot wendde zich tot Arlette en, haar het portret overreiken, zegde ze:

— Toe, kind, kus u v' zuster.

Mijn zuster?... Droom ik?... zegde Arlette, toen zij de foto in handen had. Grote bemel, wat lijkt ze goed op mij! Hoe is het mogelijk?... Wat behuist dat?

Pierre, wiens tong als verlamd was door verharung, had de spraak eindelyk teruggevonden en zegde:

Ik heb veel gedacht, dat er bloedverwantschap maar dat de verbindung zoo nuw was, dat het nimmer kunnen vermoeden. De markie heelt u dat kind zeker vroeger ontroofd; anders kan ik mij uw ontroering niet verklaren. In dit

degen gesteeft, van wien die Macht zich bediend heeft.

Pierre vertelde nu de reis met de clausiphieren en de geschiedenis met het portret van Lenoire, waardoor tusschen den ingenieur en hem tijdelyk een verkoeking was ontstaan.

Dat portret, heit ge ook, nog n' vriend? vroeg de kolonist met nauw hoorbare stem.

Ik heb het nog, antwoordde Pierre, klein tend.

En... en zou ik het megen zien?

Reeds was de dokter opgestaan om het van zee samen te halen. Toen hij terugkwam, rekte hij het den gastheer voor, doch max dik, had deze er een link op gevoelen van bij riep uit.

Zie het hiet... zie het hiet... Mijn zang liepen dader.

Valder... Grote God, bij 't kraamzind g' u over!

Soon, Arlette, die u g' u zag, zegde mevrouw Herbelot, die bijna even ontroerd was als haar echtgenoot.

Zy boog zich tot hem over en nam het kleine stukje carton, dat de kolonist met kussen overdekte, af, om het op haar heur aan haar lippen te brengen.

Egriit, zegde ze op schertsen Egerwijenden toon, is het zo te zien met een beetje mijn dochter? Hij bleef er niet met u bevoend?

De beide veldanden zagen elkander met de goedte verharung aan en dat hten niet anders of het waren uit de oude lieden, die ernstig